

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3/2016

28.01.2016. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца Д.З. из В., чији је пуномоћник Б.Р., адвокат из Н.С., против туженог П.д.з.п.у. М.-С. ДОО из Н.С., ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1465/15 од 20.07.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1465/15 од 20.07.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1465/15 од 20.07.2015. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П1 93/14 од 11.05.2015. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је код туженог трпео злостављање у периоду од новембра 2009. до 01.09.2011. године, од стране запосленог Г.У., да се тужени обавезе да спречи то злостављање и обавезе да тужиоцу накнади нематеријалну штету за душевне болове због повреде части и угледа у износу од 200.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности у износу од 350.000,00 динара - укупно 550.000,00 динара са законском затезном каматом од 11.05.2015. године до исплате, као и да се нареди објављивање ове пресуде у јавном гласилу Б. о трошку туженог. Одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка и тужилац обавезан да туженом накнади ове трошкове у износу од 6.900,00 динара, а захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом чл. 395. ЗПП (погрешно означено као чл. 404. важећег ЗПП), због потребе разматрања правних питања од општег интереса и уједначења судске праксе.

Решењем Р4 213/15 од 16.12.2015. године Апелациони суд у Новом Саду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији применом чл. 395. ЗПП.

Према чл. 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по члану 394. овог закона кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетне дозвољености ревизије из чл. 395. ЗПП нису испуњени. У конкретном случају, у ревизији се указује на чињенична питања, која се решавају зависно од конкретне правне ситуације. Притом, уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке, којима је одлучено на другачији начин, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначењем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом спору ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете поднета је 09.01.2012. године. Вредност предмета спора означена је у тужби на износ од 200.000,00 динара, колико је тужбом тражено на име накнаде штете. По обављеном вештачењу, поднеском од 10.02.2015. године тужилац је преиначио тужбу у односу на тужбени захтев за накнаду штете, тако што је повећао тужбени захтев у том делу на износ од 550.000,00 динара.

Законом о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, број 36/2010) - чл. 29. до 33. прописана је судска заштита у спору те врсте. Према чл. 29. став 4. овог закона, спор из става 1. и 2. овог члана је радни спор, а ставом 5. истог члана, прописана је сходна примена Закона о парничном поступку у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, уколико Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила.

Према чл. 439. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Према члану 23. став 3. новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона. У овом случају, правноснажна другостепена пресуда која се побија ревизијом донета је 20.07.2015. године, после ступања на снагу наведеног Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку.

Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Зато се у спору ради утврђења злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују правила о дозвољености

ревизије из чл. 439. ЗПП, а у делу који се односи на потраживање у новцу (накнаду штете) чл. 23. став 3. новела Закона о парничном поступку, које су објављене у „Службеном гласнику РС“, бр. 55/14.

Како се у овом случају, у делу за остварење судске заштите због злостављања на раду, не ради о спору из чл. 439. Закона о парничном поступку, а вредност предмета спора побијаног дела (550.000,00 динара) не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу чл. 404. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**